

Kunstlijn 2018: mooi maar véél

Nuel Gieles
stadsredactie@haarlemsdagblad.nl

Haarlem * Kunstlijn kijken is ieder jaar weer keuzes maken. Het is onmogelijk om het werk van alle, ruim tweehonderdvijftig deelnemers te zien in de vele galeriën en op de andere expositieplaatsen zo'n week-end. In 2018 stopt de teller noodgedwongen bij ongeveer twintig locaties.

Traditioneel laat het merendeel van het publiek zich aansturen door de overzichtstentoonstelling met een werk van de 260 deelnemers. Bij Kunst centrum Haarlem is een handige indeling gemaakt naar deel van stad of regio. Iedere twee uur staan er verse suppoosten klaar om de drukte in banen te leiden. Daar beseft de bezoeker meteen al dat-ie op allerlei locaties een hoop mooie dingen gaat missen. Veel, veel, veel... Gauw op weg dus. Eerst naar de Gravenzaal van het stadhuis waar Marianne Lammersen haar installatie 'Ontworteling' laat zien. In haar werk verbindt zij de zucht naar traditie en geschiedenis met het voor-

uitdenken dat daarmee in contrast is. Een kraanconstructie trekt torenhoge gebouwen omhoog op het stadssymbolentapijt dat Joost Swarte ooit voor de Gravenzaal maakte en waarin de geschiedenis van de stad tot leven komt. „Daar zet ik de onpersoonlijke, zakelijke architectuur van nu tegenover. Alles moet hoger, groter en sneller, maar er is ook behoefte een stap op de plaats te maken, en de tijd te vertragen.”

Naadloos

Eigenlijk sluit Simone de Groot in de Kloostergangen van het stadhuis daar met haar tentoonstelling 'Maak mij zelfeloos en stil' naadloos op aan. „Ik heb de aandacht teruggebracht naar de oude kloostergangen door op te ruimen en meubilair, vitrines en kunstwerken en bankjes te bekleden met wit vilt en witte gordijnen op te hangen. Net als die monniken vroeger heeft de hedendaagse mens behoefte aan verstillen en spiritualiteit. In de stad zijn die plekken er niet meer. Mensen denken dat ik iets zwaars bedoel, maar ik wil alleen dat de rust terugkeert. Meestal zijn de bankjes die er staan naar binnen gericht. Mensen

kunnen nu weer de kloostertuin bekijken. Dat ervaart iedereen als licht en rust.”

Voor wie zich beperkt tot de binnenstad alleen, is een keuze al niet gemakkelijk te maken. Bij Kleine Houtstraat 41a laat Folke Glastra houtskooltekeningen zien van Keniaanse landschappen en sferen, naast de 'geschilder-teken-filmde' animaties van Herman van den Heuvel. Wie in het Frans Hals Museum op zoek gaat naar beeldhouwde portretten van KZOD-voorzitter Ellen Wolff komt teleurgesteld uit. Vanwege de expositie 'Frans Hals en de modernen' zou er van haar hand een beeld van Edouard Manet en één van Vincent van Gogh te zien zijn. De kop van Van Gogh is er inmiddels niet meer. Eén kleiportret in een vitrine is wel een beetje weinig om op de Kunstlijn-plattegrond te worden vermeld. Maakt niets uit, iedereen komt aan het eind van de zondag toch tijd te kort. Gelukkig blijft een aantal kunstwerken nog wat langer staan. Neem alleen al 'Fisherman and Friends' rond Vishalprijswinnaar 2018, Kees Visser. Een bezoekje aan het provinciehuis is die expositie komende maand zeker waard.

In de Gravenzaal is de installatie 'Ontworteling' van Marianne Lammersen te zien.

FOTO UNITED PHOTOS/PAUL VREEKER